

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΤΥΠΟΥ
& ΜΕΣΩΝ ΜΑΖΙΚΗΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ**

ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟ 12.12.1997

Τοπική ώρα: 13.30

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟΥ

**Συνέντευξη Τύπου του Υπουργού Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών
Γιάννου Παπαντωνίου**

Υπουργός Τύπου & ΜΜΕ Δ. Ρέππας: Έληξε η πρωινή Σύνοδος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου. Ο Υπουργός Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών Γιάννος Παπαντωνίου μετείχε στην πρωινή συνεδρίαση και θα σας ενημερώσει για τα θέματα που συζητήθηκαν. Κύριε Υπουργέ, έχετε το λόγο.

Υπουργός Εθνικής Οικονομίας & Οικονομικών Γιάννος Παπαντωνίου: Έκλεισε ένας πρώτος κύκλος συζητήσεων για τη δημιουργία μιας ομάδας χωρών, οι οποίες θα συμμετάσχουν στη ζώνη ευρώ, στο κοινό νόμισμα ευρώ τον Μάιο του επόμενου χρόνου και οι οποίες θέλουν να σχηματίσουν ένα ξεχωριστό άτυπο συμβούλιο για το συντονισμό της οικονομικής και νομισματικής πολιτικής μέσα στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση (ΟΝΕ).

Όπως γνωρίζετε, τον Μάιο του 1998 θα σχηματιστεί ο πρώτος κύκλος των χωρών-μελών της ζώνης ευρώ. Εικάζεται, χωρίς, βεβαίως, να είναι αυτό μια ειλημμένη απόφαση, ότι δέκα έως ένδεκα χώρες-μέλη θα συμμετάσχουν στον κύκλο αυτό.

Στον κύκλο αυτό δεν πρόκειται να συμμετάσχουν, στη φάση αυτή, η Ελλάδα και τρεις άλλες χώρες-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης: Η Μ. Βρετανία, η Δανία και η Σουηδία.

Στόχος της Ελλάδας είναι να συμμετάσχει στη ζώνη ευρώ, στο νόμισμα ευρώ, την 1η Ιανουαρίου 2001, αφού εκπληρώσει τα κριτήρια της Συνθήκης του Μάαστριχτ το '98 και το '99. Μετά θα πρέπει να παρεμβληθεί ένας χρόνος τεχνικών διαδικασιών για την αντικατάσταση της δραχμής από το ευρώ την 1η Ιανουαρίου του 2001.

Επανέρχομαι στο θέμα: Οι ένδεκα χώρες-μέλη ζητούν να μπορούν να συνέρχονται μόνες τους για να συντονίζουν θέματα οικονομικής και νομισματικής πολιτικής, που αφορούν τη διαχείριση του κοινού νομίσματος ευρώ, στο οποίο θα μετέχουν.

Η απάντηση της Ελλάδας και των τριών άλλων χωρών που δεν θα συμμετάσχουν, στην παρούσα φάση, στο κοινό νόμισμα ευρώ, είναι ότι παρόμοια σκέψη δεν μπορεί να υλοποιηθεί, παρά εφόσον εκπληρωθούν δύο όροι. Οι όροι που έθεσε η Ελλάδα με τον Πρωθυπουργό τον κ. Σημίτη, αλλά και η Μ. Βρετανία με τον κ. Μπλερ και οι δύο άλλες χώρες (η Δανία και η Σουηδία) είναι:

- Πρώτον, οι χώρες οι οποίες στην παρούσα φάση, δεν θα μετέχουν στο ευρώ, θα έχουν δικαίωμα συμμετοχής στις συζητήσεις αυτής της ομάδας των ένδεκα σε όλα τα θέματα

που εκείνες κρίνουν ότι τους ενδιαφέρουν. Δηλαδή, σε όλα τα θέματα κοινού ενδιαφέροντος. Αυτός είναι ο πρώτος όρος.

- Και ο δεύτερος όρος, είναι ότι οι χώρες της ζώνης ευρώ θα μπορούν να συζητούν μόνες τους, μόνο σε ένα αυστηρά καθορισμένο και περιορισμένο αριθμό θεμάτων, για τα οποία θέματα η ίδια η Συνθήκη προβλέπει ότι αποφασίζουν οι χώρες-μέλη της ζώνης ευρώ. Τί σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι για θέματα, για παράδειγμα, καθορισμού της συναλλαγματικής ισοτιμίας του ευρώ προς το δολάριο ή τα άλλα διεθνή νομίσματα, για θέματα που αφορούν τον ορισμό των διοικητών της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και ορισμένα άλλα απόλυτα εξειδικευμένα θέματα, η Συνθήκη της Ευρωπαϊκής Ένωσης ορίζει ότι για τα θέματα αυτά αποφασίζουν μόνες τους οι χώρες-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που έχουν υιοθετήσει το κοινό νόμισμα.

Γι' αυτά τα θέματα αποκλειστικού ενδιαφέροντος και αποκλειστικής αρμοδιότητας των χωρών-μελών του νομίσματος ευρώ, πράγματι, θα μπορεί αυτή η ομάδα να συζητά μόνη της.

Για όλα, όμως, τα άλλα θέματα οικονομικής και νομισματικής πολιτικής, οι χώρες οι οποίες θα βρίσκονται «εκτός», στην πρώτη φάση, θα πρέπει να έχουν το δικαίωμα συμμετοχής.

Υπό την αίρεση αυτών των δύο όρων, θα μπορούσε να βρεθεί συμφωνία, αλλά αυτή η συμφωνία δεν έχει βρεθεί ακόμα και η συζήτηση θα επαναληφθεί, διότι οι χώρες που θα μετάσχουν στη ζώνη ευρώ και κυρίως η Γαλλία επιμένει να αποκλείει τις χώρες που δεν θα μετάσχουν από τις συζητήσεις αυτής της ομάδας, άσχετα από το εάν τα θέματα που συζητούνται αφορούν ή όχι αποκλειστικά τις χώρες της ζώνης ευρώ. Αυτή τη θέση εμείς την αποκλείσαμε, την απορρίψαμε μαζί με τις τρεις άλλες χώρες και το θέμα προς το παρόν βρίσκεται σ' αυτό το αδιέξοδο. Και η συμφωνία ήταν να επιδιώξει, όπως συνηθίζεται στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η Λουξεμβουργιανή Προεδρία να προτείνει ένα κείμενο συγκερασμού ή συμβιβασμού των απόψεων, το οποίο θα συζητήσουμε είτε σήμερα το απόγευμα μετά τη διεύρυνση, είτε αύριο το πρωί στο πλαίσιο της συζήτησης των Συμπερασμάτων.

Άρα, αυτό που θα ήθελα να συγκρατηθεί, είναι ότι υπάρχει διαφωνία, ότι υπάρχουν ελληνικοί όροι, οι οποίοι δεν έχουν γίνει ακόμα αποδεκτοί και ότι συμφωνία θα υπάρξει μόνον, εφόσον σημειωθεί πρόοδος στην ικανοποίηση των όρων που έθεσε η Ελλάδα και οι τρεις άλλες χώρες στη διάρκεια της πρωινής συζήτησης.

Νομίζω ότι ήμουν σαφής. Αυτά μέχρι στιγμής από πλευράς μου. Είμαι στη διάθεσή σας για ερωτήσεις.

Θ. Ρουσσόπουλος (Mega Channel): Κύριε Υπουργέ, η Γαλλία επιμένει δια στόματος Σιράκ και Ζοσπέν; Και δεύτερον, η Γαλλία για ποιο λόγο επιμένει;

Γ. Παπαντωνίου: Η ερώτησή σας, κ. Ρουσσόπουλε, είναι εξαιρετικά εύστοχη. Διότι μπορώ να πω εδώ με προσεκτικούς διπλωματικούς όρους, ότι η Γαλλική αντιπροσωπεία ήταν η μόνη στην οποία παρουσιάστηκαν διαστάσεις, διαφοροποιήσεις ανάμεσα στα μέλη της. Είναι φανερό ότι ο κ. Ζοσπέν ήταν πιο διαλλακτικός και πιο πρόθυμος να βρει συμβιβαστική λύση, αλλά παρενέβη στη διάρκεια της συζήτησης ο Πρόεδρος Ζακ Σιράκ, ο οποίος, ουσιαστικά, ανέκοψε αυτή τη συμβιβαστική διάθεση και προθυμία του Γάλλου Πρωθυπουργού, με αποτέλεσμα να παραμείνει η Γαλλία στις «σκληρές» θέσεις με τις οποίες ξεκίνησε.

Το δεύτερο που θέλω να απαντήσω, σε ό,τι αφορά το θέμα ουσίας, γιατί η Γαλλία, με οποιαδήποτε -ας το πω έτσι- έκφραση της πολιτικής της εκπροσώπησης, επιμένει σε

αυτές τις σκληρές θέσεις, η αίσθηση που έχω είναι ότι η Γαλλία επιμένει διότι θέλει να κρατήσει τη Μ. Βρετανία έξω από τις διαδικασίες της νομισματικής ενοποίησης, στο μέτρο που η Μ. Βρετανία δεν έχει πλήρως αποδεχθεί ακόμα τη συμμετοχή της στην ευρωπαϊκή οικονομική και νομισματική ένωση. Το πράγμα είναι κατ' εξοχήν πολιτικό και δεν νομίζω ότι υπάρχουν -ας το πω έτσι- λόγοι ουσίας, δηλαδή λόγοι που αφορούν την ίδια τη λειτουργία της οικονομικής και νομισματικής ένωσης (ΟΝΕ), οι οποίοι να δικαιολογούν την αδιαλλαξία της γαλλικής στάσης. Νομίζω ότι πολιτικοί λόγοι την ερμηνεύουν, οι οποίοι πολιτικοί λόγοι συνδέονται με τη μακρά (να μην πω μακραιώνη), αλλά θα έλεγα μακρά περίοδο δυσαρμονιών ανάμεσα στις σχέσεις των δύο αυτών χωρών. Σας θυμίζω τα διαδοχικά «βέτο» που είχε θέσει ο Πρόεδρος Ντε Γκωλ στις διαδοχικές αιτήσεις Βρετανικών Κυβερνήσεων να ενταχθούν στην Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα, αναφέρομαι στις πρώτες μεταπολεμικές δεκαετίες. Βλέπουμε, λοιπόν, ότι αυτή η αγγλογαλλική διχόνοια επαναλαμβάνεται και προσδίδει και έναν τόνο έντασης σ' ένα θέμα που δεν θα μπορούσε και δεν θα έπρεπε να προκαλέσει τέτοιου είδους ένταση. Διότι οι όροι της Ελλάδας και των άλλων χωρών είναι απόλυτα λογικοί όροι. Θεωρούμε αδιανόητο, εντελώς αδιανόητο, να συζητούνται σ' ένα ξεχωριστό όργανο θέματα, τα οποία μας αφορούν και για τα οποία θέλουμε να έχουμε λόγο. Και αυτό, βεβαίως, σε καμία περίπτωση, δεν μπορούμε να το δεχθούμε, τόσο για λόγους ουσίας, διότι τα θέματα μας ενδιαφέρουν, όσο και για λόγους αρχής, διότι εάν ξεκινήσει μια τέτοια διαδικασία, δεν ξέρουμε πού μπορεί να καταλήξει και σε άλλους τομείς πολιτικού ενδιαφέροντος, που έχουν εξαιρετική σημασία για μας.

Χ. Πουλίδου (Αυγή - Επενδυτής): Κύριε Υπουργέ, ήθελα να σας ρωτήσω: Σύμφωνα με τη γνώμη των ένδεκα, πώς προβλέπουν το ECOFIN; Ποιό ρόλο βλέπουν για το ECOFIN από εκεί και ύστερα, εφόσον λειτουργήσει το άτυπο αυτό συμβούλιο; Με ποιές αρμοδιότητες, προφανώς, αποπιλωμένες θα είναι το ECOFIN; Και επίσης, ήθελα να σας ρωτήσω: Αυτό το άτυπο συμβούλιο, κατά την εισήγηση, θα ξεκινήσει αμέσως με την έναρξη λειτουργίας του ενιαίου νομίσματος; Αυτό το νόημα έχει; Έχει άμεση συνάρτηση;

Γ. Παπαντωνίου: Στο δεύτερο ερώτημά σας απαντώ ευθέως και απλά ότι αυτό είναι το νόημα: Θα ξεκινήσει με τη λειτουργία του ενιαίου νομίσματος. Για να ακριβολογώ, όχι με τη λειτουργία του ενιαίου νομίσματος, αλλά με την έναρξη της τρίτης φάσης της ΟΝΕ την 1η Ιανουαρίου του 1999, η οποία δεν προβλέπει ακόμα το νόμισμα. Προβλέπει, όμως, το «κλείδωμα» των ισοτιμιών, εν όψει της ενσωμάτωσής τους στο κοινό νόμισμα, στη διάρκεια της επόμενης τριετίας. Αλλά, πάντα, συζητάμε για την 1η Ιανουαρίου του 1999.

Τώρα, σε ό,τι αφορά τη θέση των ένδεκα, για τη λειτουργία του ECOFIN, εδώ θέλω να σημειώσω ότι στα λόγια, βεβαίως, ουδείς αμφισβητεί το κύρος και την αποφασιστική αρμοδιότητα του ECOFIN σε όλα τα θέματα της οικονομικής πολιτικής, για τα οποία υπάρχει αναφορά στη Συνθήκη.

Στην πράξη, όμως, εάν όλα τα θέματα ή τα περισσότερα θέματα συντονισμού της οικονομικής πολιτικής συζητούνται προκαταρκτικά και προαποφασίζονται άτυπα σε μια ομάδα ένδεκα χωρών, στην οποία ομάδα θα μετέχουν και οι μεγάλες χώρες, είναι βέβαιο ότι αυτό θα οδηγήσει στην πράξη, στα πράγματα, σε μια υποβάθμιση του ουσιαστικού ρόλου του ECOFIN στο συντονισμό της ευρωπαϊκής οικονομικής πολιτικής. Και γι' αυτό εμείς είμαστε αντίθετοι. Δεχόμαστε, όπως είπα, ότι υπάρχουν θέματα αυστηρά περιορισμένα και καθορισμένα στη Συνθήκη, όπου οι χώρες της ζώνης ευρώ μπορούν να αποφασίζουν να συζητούν μόνες τους, διότι τους αφορούν αποκλειστικά (και υπάρχει το

άρθρο 109 της Συνθήκης που αναφέρει τα θέματα αυτά) αλλά δεν μπορούμε να δεχθούμε ότι σε άλλα θέματα γενικότερου ενδιαφέροντος δεν θα είμαστε κι εμείς παρόντες. Και αυτό είναι το κρίσιμο σημείο, το οποίο θα κριθεί στις επόμενες ώρες. Είτε απόψε, είτε αύριο το πρωί θα πρέπει να ληφθεί μια απόφαση.

Και για να προλάβω ερώτησή σας, εγώ νομίζω ότι τα πράγματα στην παρούσα φάση και θέλω να είμαι συντηρητικός στις εκτιμήσεις μου, είναι 50-50. Μπορεί να υπάρξει ικανοποίηση των ελληνικών όρων, μπορεί όμως και να μην υπάρξει. Το πράγμα θα φανεί στην πορεία.

Ευσταθιάδης (Το Βήμα): Κύριε Υπουργέ, χωρίς να θέλω να κάνω το συνήγορο του Προέδρου Σιράκ, είμαι πολύ λαθεμένος εάν υποθέσω ότι η πρόθεση της Γαλλίας είναι να πέσει τη Μ. Βρετανία και τις άλλες τρεις χώρες, ώστε όσο το δυνατόν ταχύτερα να αποδεχθούν το ευρώ; Δηλαδή, να πέσει τη Μ. Βρετανία να πάψει να μιλάει για το 2004;

Γ. Παπαντωνίου: Ως προς τη Μ. Βρετανία, συμφωνώ. Ως προς τις άλλες χώρες, δεν νομίζω ότι αυτό ήταν στη σκέψη της γαλλικής αντιπροσωπείας. Ότι θέλει να πέσει τη Μ. Βρετανία να εκδηλωθεί σαφέστερα σε ό,τι αφορά το νόμισμα, συμφωνώ. Αλλά, ιδιαίτερα για μας, δεν νομίζω ότι έχει τεθεί θέμα επισπεύσεως των δικών μας προγραμμάτων, διότι εμείς εξ αρχής είχαμε καθορίσει από το 1994, δηλαδή από την κατάθεση του Προγράμματος Σύγκλισης, ότι η στόχευσή μας ήταν για το '99 με το 2000. Και δεν νομίζω ότι ούτε αντικειμενικά, ούτε πολιτικά μπορεί να τεθεί το θέμα από κάποια άλλη σκοπιά.

Πετυχάκης (NET): Κύριε Υπουργέ, από την τοποθέτηση που μας δώσατε, προκύπτει ότι μέσα στο 1998 η δραχμή εισέρχεται στο μηχανισμό συναλλαγματικών ισοτιμιών...

Γ. Παπαντωνίου: Προσέξτε, κάνετε ένα λάθος. Έχω δηλώσει στην κατάθεση του Προϋπολογισμού ότι η Ελλάδα πιστεύει πως δεν υπάρχει παρόμοια υποχρέωση χωρών-μελών να ενταχθούν στο μηχανισμό συναλλαγματικών ισοτιμιών. Υπάρχει απλώς μια υποχρέωση συναλλαγματικής σταθερότητας και εκτός του μηχανισμού. Και έχω δηλώσει ότι η Ελληνική Κυβέρνηση δεν θα επιδιώξει στη διάρκεια του '98 ή των επομένων ετών να εντάξει τη δραχμή στο μηχανισμό συναλλαγματικών ισοτιμιών.

Πετυχάκης: Η ερώτησή μου, κύριε Υπουργέ, ήταν, αν δεν με είχατε διακόψει, η εξής: Πότε σκοπεύετε να πάρετε εκείνα τα διαρθρωτικά μέτρα για την οικονομία που χρειάζονται για τη συναλλαγματική σταθερή ισοτιμία που μόλις αναφέρατε;

Γ. Παπαντωνίου: Τώρα μπαίνουμε σε βαθιά νερά! Θέλω να σημειώσω ότι μέτρα διαρθρωτικής πολιτικής, τα οποία λαμβάνουμε και θα λαμβάνουμε, έχουν σημασία για την κατοχύρωση και ενίσχυση της ανταγωνιστικής θέσης της χώρας μας, όταν μπει στη νομισματική ένωση. Δεν συναρτώνται με την προσέγγιση των στόχων της Συνθήκης του Μάαστριχτ. Και εδώ θέλω να σημειώσω ότι διάφοροι από τους λεγόμενους έγκυρους αναλυτές έλεγαν, όσο έπεφτε ο πληθωρισμός, ότι κάθε φορά σκοντάφτουμε στον σκληρό πυρήνα. Στην αρχή ήταν το 10%, το περάσαμε. Μετά ήταν το 8%, το περάσαμε. Μετά ήταν το 5%, το περνάμε. Μετά θα πουν το 4%, θα το ξαναπεράσουμε. Άρα, βλέπετε ότι οι σκληροί πυρήνες δεν υπάρχουν και η πολιτική που ασκούμε είναι επαρκής για να προσεγγίσει τους στόχους της Συνθήκης. Διαρθρωτικά μέτρα, με τη γνωστή μορφή που έχουν για τη λειτουργία των αγορών, τη λειτουργία του κράτους κ.λ.π., αυτά είναι αναγκαία μεσοπρόθεσμα για να διασφαλίσουν, όπως είπα, την ανταγωνιστική θέση της χώρας μετά το 2000.

Κέκης (Καθημερινή - NET): Κύριε Υπουργέ, μια διευκρίνιση πριν κάνω την ερώτησή μου: Προφανώς, όταν λέτε για τη σχέση της ισοτιμίας ότι μπορεί να διατηρηθεί η σχέση ισοτιμίας, εννοείτε το συν-πλην 15%.

Γ. Παπαντωνίου: Όταν λέμε ότι η συναλλαγματική ισοτιμία είναι σταθερή, σημαίνει πως είναι σταθερή.

Κέκης: Εγώ αναφέρομαι στις χώρες που είναι έξω από το σύστημα και που έχουν το δικαίωμα του συν-πλην 15%.

Γ. Παπαντωνίου: Το συν-πλην 15% ισχύει για τις χώρες που μετέχουν στο μηχανισμό συναλλαγματικών ισοτιμιών.

Κέκης: Με συγχωρείτε, σ' αυτό που είπε προηγουμένως ο συνάδελφος, όταν είπατε εσείς ότι δεν είμαστε υποχρεωμένοι να ακολουθήσουμε μια σταθερή ισοτιμία με τις χώρες που έχουν το ευρώ ...

Γ. Παπαντωνίου: Είμαστε υποχρεωμένοι να διατηρήσουμε σταθερή ισοτιμία, αλλά δεν είναι όρος τυπικός για να ενταχθούμε στο συγκεκριμένο μηχανισμό με το οποίο περιθώριο διακυμάνσεων, δεν μας αφορά αυτό.

Κέκης: Αλλά το περιθώριο είναι το συν-πλην 15%.

Γ. Παπαντωνίου: Αυτό αφορά αυτούς που μετέχουν. Δεν αφορά εμάς. Εμείς έχουμε πολύ πιο στενά περιθώρια.

Κέκης: Θα ήθελα, κύριε Υπουργέ, να σας ρωτήσω το εξής: Διαπίστωσα μια αισιοδοξία που είπατε ότι το Μάιο η απόφαση θα είναι για τους ένδεκα.

Γ. Παπαντωνίου: Δέκα ή ένδεκα είπα.

Κέκης: Δηλαδή, η Ιταλία θα είναι περισσότερο με πολιτική απόφαση;

Γ. Παπαντωνίου: Δεν το ξέρω. Κοιτάξτε, η δική μου εκτίμηση και των περισσότερων χωρών και βεβαίως της ίδιας της Ιταλίας είναι ότι η Ιταλία θα μπει στην ΟΝΕ. Αλλά, βεβαίως, αυτό δεν το ξέρει κανείς. Όμως, λέμε ότι θα μπει, διότι βλέπουμε ότι η ιταλική οικονομία πηγαίνει καλά και θα ικανοποιήσει τα κριτήρια.

Κουβαράς (Mega Channel): Κύριε Υπουργέ, δύο πράγματα θα ήθελα να ρωτήσω: Κατ' αρχήν ποιά είναι η διαδικασία για την απόφαση του άτυπου συμβουλίου; Θα ληφθεί με ομοφωνία; Δηλαδή, έχει τη δυνατότητα η Ελλάδα και οι υπόλοιπες χώρες, εάν δεν γίνουν αποδεκτοί οι όροι, να ασκήσει «βέτο»; Και η δεύτερη ερώτηση: Όταν λέτε στον πρώτο όρο ότι θα πρέπει να συμμετέχουν και αυτές οι χώρες (οι τέσσερις), εννοείτε ισότιμα; Δηλαδή, να έχουν δικαίωμα ψήφου ή θα μετέχουν με καθεστώς παρατηρητή;

Γ. Παπαντωνίου: Σε ό,τι αφορά τη λήψη απόφασης, προφανώς, θα είναι απόφαση ομόφωνη. Εάν οι όροι γίνουν δεκτοί, θα είναι μια απόφαση των «15». Εάν οι όροι δεν γίνουν δεκτοί, θα υπάρξει μια μονομερής δήλωση των δέκα ή ένδεκα ότι θα συζητούν, αλλά χωρίς τη δική μας συναίνεση και χωρίς αυτό το όργανο να έχει καμία απολύτως

θεσμική υπόσταση, χωρίς να αναφέρεται σε κανένα κοινοτικό κείμενο. Θα είναι μία διακυβερνητική διαβούλευση, όπως είναι οι διαβουλεύσεις -γιατί αυτό δεν μπορεί να το σταματήσει κανείς- ανάμεσα στους Σοσιαλιστές Υπουργούς Εθνικής Οικονομίας, ανάμεσα στους Κεντροδεξιούς Υπουργούς Εθνικής Οικονομίας, που κατά καιρούς συνέρχονται και ανταλλάσσουν απόψεις για διάφορα θέματα κοινού ενδιαφέροντος. Άρα, εάν θέλουν να επιμείνουν στην αντίληψή τους να συζητούν τα πάντα χωρίς εμάς ελευθέρως, μπορούν να το κάνουν μόνοι τους, με δική τους πρωτοβουλία και με δική τους αποκλειστική ευθύνη, χωρίς το όργανο αυτό να έχει καμία κοινοτική υπόσταση, να είναι απλώς μια «λέσχη» ανταλλαγής απόψεων, όπως πολλές τέτοιες «λέσχες» υπάρχουν και θα υπάρχουν στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Εάν, όμως, θέλουν μια απόφαση των «15», δηλαδή, μια απόφαση που θα έχει μια θεσμική υπόσταση και θα περιληφθεί σε κάποιο κοινοτικό κείμενο (είτε αυτό είναι τα Συμπεράσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, είτε ένα Ψήφισμα συντονισμού της οικονομικής πολιτικής), τότε αυτό σημαίνει δυνατότητα ελληνικού «βέτο» και βρετανικού «βέτο» και θα πρέπει να υπάρχει ενσωμάτωση ή αποδοχή των δύο βασικών όρων που είπα: Δηλαδή, συμμετοχή μας σε θέματα κοινού ενδιαφέροντος και δικαίωμα αποκλειστικών συζητήσεων μόνο στα θέματα (και εδώ έρχομαι στο δεύτερο σημείο της ερώτησής σας) τα οποία ρητά αναφέρονται στη Συνθήκη, ότι αποφασίζουν μόνες τους οι χώρες-μέλη της ζώνης ευρώ.

Τ. Σταματόπουλος (Βραδυνή): Κύριε Υπουργέ, είπατε ότι θα μπαίναμε στην ONE το 1999, αλλά πάμε τώρα στο 2001. Δηλαδή, πρέπει να υπολογίζουμε ...

Γ. Παπαντωνίου: Προσέξτε: Η ικανοποίηση των κριτηρίων ...

Τ. Σταματόπουλος: Δεν τελείωσα την ερώτησή μου, κύριε Υπουργέ.

Γ. Παπαντωνίου: Ναι, αλλά η ερώτησή σας είναι ένα θέμα. Η ένταξη η τυπική θέλει άλλους δεκαοκτώ μήνες.

Τ. Σταματόπουλος: Οπότε, κύριε Υπουργέ, θα έχουμε λιτότητα στην Ελλάδα μέχρι το 2001;

Γ. Παπαντωνίου: Γνωρίζετε ότι η λέξη λιτότητα είναι μια πολύ σχετική έννοια. Γιατί και το '97 λέγαμε λιτότητα και όμως τα πραγματικά εισοδήματα αυξήθηκαν κατά 4,5%. Αλλά, πέρα από αυτό, αυτό που θέλω να σημειώσω είναι το εξής: Η οικονομική πολιτική που εφαρμόζουμε είναι μια πολιτική που συνδυάζει τη σταθεροποίηση της οικονομίας μαζί όμως με πολύ γοργή ανάπτυξη της οικονομίας. Και δεν νομίζω ότι αυτό δικαιολογεί αυτές τις εκτιμήσεις. Θα παραμείνουμε σταθεροί στην οικονομική πολιτική που εφαρμόζουμε.

Σπινθουράκης (ΑΠΕ): Κύριε Υπουργέ, δύο ερωτήσεις: Η πρώτη είναι εάν τελικά, δεδομένου ότι κανείς δεν μπορεί να εμποδίζει τους δέκα ή τους ένδεκα να έρχονται κάθε Κυριακή στις Βρυξέλλες, πριν συνεδριάσει το ECOFIN τη Δευτέρα, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή σ' αυτή την περίπτωση θα παρίσταται και θα έχει το ρόλο του θεματοφύλακα των κοινοτικών συνθηκών;

Γ. Παπαντωνίου: Όχι. Εάν το όργανο αυτό δεν αποκτήσει μια στοιχειώδη θεσμική υπόσταση, δεν έχει λόγο παρουσίας η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, όπως και κανείς άλλος. Θα

είναι μια εθελοντική συνεύρεση Υπουργών, που θα συζητούν εφ' όλης της ύλης, όπως θέλουν και για ότι θέλουν, αλλά χωρίς καμία απολύτως δέσμευση.

Σπινθουράκης: Και η δεύτερη ερώτηση είναι εάν συζητούν οι ένδεκα τα θέματα τα οποία ορίζει η Συνθήκη ότι μπορούν να συζητούν, δεδομένου ότι είναι στο ευρώ, ποιός θα κρίνει αν αυτά τα θέματα ανταποκρίνονται στα οριζόμενα από τη Συνθήκη; Οι «15» ή οι «11»;

Γ. Παπαντωνίου: Η Συνθήκη θα το κρίνει.

Ποδηματά (Εξουσία): Κύριε Υπουργέ, ήθελα να σας ρωτήσω συμπληρωματικά εάν η Μ. Βρετανία συντάχθηκε απολύτως με αυτούς τους δύο όρους που περιγράψατε ή αν υπήρξαν αποχρώσεις στην τοποθέτησή της, εάν δηλαδή η Μ. Βρετανία δέχεται τη θεσμοθέτηση αυτού του οργάνου στην περίπτωση που ικανοποιηθούν αυτές οι δύο προϋποθέσεις, τις οποίες αναφέρατε. Και το δεύτερο είναι, στο βαθμό που εκπληρωθούν αυτές οι δύο προϋποθέσεις, γίνουν αποδεκτές και αποφασιστεί αυτή η σύσταση του οργάνου από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, προχωράμε σε μια θεσμοθέτηση αυτού του οργάνου, κατά πόσο διασφαλίζεται ο άτυπος χαρακτήρας του, εφόσον θα έχουμε να κάνουμε με μια απόφαση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου;

Γ. Παπαντωνίου: Προσέξτε: Πρώτα απ' όλα, οι θέσεις της Μ. Βρετανίας και της Ελλάδας στο σημείο αυτό και της Δανίας και της Σουηδίας είναι απόλυτα ταυτισμένες. Δεν υπήρχε διαφοροποίηση μεταξύ μας, στον τρόπο που διατυπώσαμε αυτές τις δύο προϋποθέσεις. Τώρα, εάν αυτές οι προϋποθέσεις εκπληρωθούν, ασφαλώς, το όργανο αυτό θα πάψει να είναι εντελώς άτυπο και θα αποκτήσει κάποια τυπικότητα. Είναι φανερό αυτό. Αλλά, θα είναι απόλυτα συνεπές με τη Συνθήκη, στο μέτρο που η Συνθήκη -και έρχομαι σ' αυτό- αναφέρει στο άρθρο 109 Κ τις συγκεκριμένες αποφάσεις για τις οποίες είναι αρμόδιοι να αποφασίζουν μόνο οι Υπουργοί, μόνο οι Κυβερνήσεις των χωρών-μελών που συμμετέχουν στο κοινό νόμισμα. Και αναφέρω ενδεικτικά τρεις τέτοιες αποφάσεις:

- Η πρώτη απόφαση αφορά την ισοτιμία ευρώ με τρίτα νομίσματα.
  - Η δεύτερη απόφαση αφορά τον ορισμό των διοικητών της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, που είναι προφανές ότι αφορά μόνο αυτούς (δεν μπορεί να αφορά χώρες που δεν είναι μέσα στην Κεντρική Τράπεζα).
  - Η τρίτη απόφαση αφορά την επιβολή κυρώσεων σε χώρες που μετέχουν στο κοινό νόμισμα και παραβιάζουν τα όρια του ελλείμματος ή κάποια άλλη προδιαγραφή της οικονομικής και νομισματικής πολιτικής (παραβιάζουν το Σύμφωνο Σταθερότητας).
- Γι' αυτά τα θέματα, όπως είπα, η Συνθήκη είναι σαφέστατη, είναι ρητή και είναι φυσικό το όργανο αυτό να έχει μία θεσμική υπόσταση για να μπορεί να τα αποφασίζει μέσα από ουσιαστικές διαδικασίες διαλόγου. Άρα, βρισκόμαστε πάντα μέσα στη Συνθήκη, εφόσον τα θέματα αποκλειστικού ενδιαφέροντος αναφέρονται μέσα στη Συνθήκη.

Σας ευχαριστώ πολύ.